

Sygn. akt IV Pa 32/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – SSO Jacek Witkowski

Sędziowie: SO Katarzyna Antoniak

SO Jerzy Zalasieński

Protokolant: st. sekr. sąd. Marta Żuk

po rozpoznaniu w dniu 14 czerwca 2017r. w Siedlcach

na rozprawie

sprawy z powództwa I. Z.

przeciwko Stowarzyszeniu (...), D., B. z siedzibą w L.

o sprostowanie świadectwa pracy

na skutek apelacji powódki I. Z.

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 10 marca 2017r. sygn. akt IV P 319/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że zobowiązuje pozwane Stowarzyszenie (...), D., B. z siedzibą w L. do sprostowania świadectwa pracy wystawionego powódce I. Z. w dniu 2 listopada 2016r. poprzez wskazanie w pkt 3a świadectwa pracy, że stosunek pracy ustał na skutek rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia przez pracownika na podstawie art.55§1¹ kodeksu pracy,

II. zasądza od pozwanego Stowarzyszenia (...), D., B. z siedzibą w L. na rzecz powódki I. Z. kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt: IV Pa 32/17 **UZASADNIENIE**

Wyrokiem z 10 marca 2017r. Sąd Rejonowy w Siedlcach oddalił powództwo I. Z. skierowane przeciwko S. (...), D., B. z siedzibą w L. o sprostowanie świadectwa pracy.

Rozstrzygnięcie to było wynikiem następujących ustaleń i wniosków Sądu Rejonowego:

Powódka I. Z. w pozwie wniesionym osobiście w dniu 28 listopada 2016r. przeciwko Stowarzyszeniu (...), D., B. z siedzibą w L. domagała się sprostowania świadectwa pracy z 2 listopada 2016r. poprzez zmianę w punkcie 3 trybu wypowiedzenia umowy o pracę z wpisanego „na mocy porozumienia stron art. 30 § 1 pkt 1 kp” na wpisany w wypowiedzeniu umowy o pracę art.55§1¹ kp. W uzasadnieniu pozwu powódka wskazała, że pozwany w piśmie z dnia 14 listopada 2016r. odmówił sprostowania jej świadectwa pracy. Podniosła, że świadectwo to jest niezgodne

z prawdą, gdyż rozwiązała z pozwanym umowę o pracę w trybie art.55§1¹ kp z winy pracodawcy ze względu na niewypłacenie jej wynagrodzenia za pracę za okres czterech miesięcy. Prezes pozwanego zmieniając tryb rozwiązania umowy o pracę, zdaniem powódki, uchyliła się od wypłacenia dodatkowego miesięcznego wynagrodzenia wynikającego z przywoływanego przez powódkę przepisu.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Pozwany przyznał, że powódka złożyła mu oświadczenie o rozwiązaniu stosunku pracy z przyczyn wskazanych w załączonym do pozwu piśmie, lecz w trakcie rozmowy z pracodawcą, uwzględniając okoliczności sprawy zmodyfikowała złożone oświadczenie i ostatecznie do rozwiązania stosunku pracy doszło na skutek porozumienia stron, zgodnie z treścią pisma (k. 10).

Sąd Rejonowy ustalił, że powódka I. Z. ostatnio od 1 września 2010r. była pracownikiem Stowarzyszenia (...), D., B. z siedzibą w L. zatrudnionym na stanowisku nauczyciela kształcenia zintegrowanego w Niepublicznej Szkole Podstawowej w L., na podstawie umowy o pracę zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy. Z uwagi na to, że powódka od lipca 2016r. nie otrzymywała od pozwanego wynagrodzenia za pracę, w dniu 28 października 2016r. oświadczyła na piśmie Prezesowi pozwanego Stowarzyszenia (...), że rozwiązuje umowę o pracę z dnia 1 września 2010r. w trybie bez wypowiedzenia, na podstawie art.55§1¹ kodeksu pracy, z powodu braku wypłat przez okres czterech miesięcy. Po zapoznaniu się z treścią pisma D. D. zamieściła na nim własnoręcznie wzmiankę „Tryb wypowiedzenia umowy o pracę za porozumieniem stron z dniem 1 listopada 2016r.”, podpisując się z dopiskiem „Lipiny 28.10.2016r.”. Następnie poprosiła powódkę, aby i ona się pod tą wzmianką podpisała, co I. Z. uczyniła. W dniu 2 listopada 2016r. pozwany wystawił powódce świadectwo pracy, w którym wskazał, że stosunek pracy między stronami istniał w okresie od 1 września 2010r. do 1 listopada 2016 r., a jako sposób jego rozwiązania wskazał porozumienie stron i art.30§1 pkt1 kp. Po rozwiązaniu stosunku pracy i otrzymaniu w dniu 4 listopada 2016r. od pracodawcy świadectwa pracy, powódka zwróciła się do niego o sprostowanie świadectwa i uwzględnienie w nim, że stosunek pracy między stronami uległ rozwiązaniu w trybie art.55§1¹ kp. Wniosek o sprostowanie pozwany odebrał w dniu 10 listopada 2016r. Pismem z dnia 14 listopada 2016r., doręczonym powódce w dniu 17 listopada 2016r. pracodawca odmówił sprostowania świadectwa pracy. W dniu 20 grudnia 2016r. na rozprawie w sprawie Sądu Rejonowego w Siedlcach sygn.akt IV P 318/16 strony zawarły ugodę, w której pozwany zobowiązał się zapłacić powódce w terminie do 31 stycznia 2017r., ewentualnie w comiesięcznych ratach w okresie od lutego do czerwca 2017r. kwotę 6 763,43 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za cztery miesiące oraz odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w wysokości wynagrodzenia za jeden miesiąc.

W przedstawionym stanie faktycznym Sąd Rejonowy stwierdził, że roszczenie powódki okazało się co do zasady usprawiedliwione i gdyby nie fakt, że powódka uchybiła ustawowego terminu na wystąpienie z roszczeniem o sprostowanie świadectwa pracy, miałyby ono wszelkie szanse powodzenia. Intencje powódki, jeśli chodzi o rozwiązanie stosunku pracy, były bowiem jasne i czytelne. W ocenie Sądu Rejonowego nie ulega wątpliwości, że wolą powódki było rozwiązanie umowy o pracę z pozwanym w trybie natychmiastowym, czyli bez wypowiedzenia z winy pracodawcy i to z dniem złożenia oświadczenia na piśmie w tym przedmiocie, a więc z dniem 28 października 2016r. Takiej treści oświadczenie woli złożyła ona D. D. i w międzyczasie go nie modyfikowała. Tego też dnia oświadczenie woli powódki tej treści doszło do D. D.. Zgodnie zaś z art.61§1 kc, oświadczenie woli, które ma być złożone innej osobie, jest złożone z chwilą, gdy doszło do niej w taki sposób, że mogła zapoznać się z jego treścią. Odwołanie takiego oświadczenia jest skuteczne, jeżeli doszło jednocześnie z tym oświadczeniem lub wcześniej. Nie było zamiarem powódki rozwiązywanie z pracodawcą umowy o pracę z inną datą i za porozumieniem stron, skoro rażąco naruszył on swoje obowiązki wobec niej, nie wypłacając przez cztery miesiące wynagrodzenia za pracę. Rozwiązując umowę o pracę za porozumieniem stron, a więc w sposób korzystny punktu widzenia pracodawcy, powódka pozbawiłaby się odszkodowania z art.55§1¹ kp. Należy zauważyć, że zawierając z powódką ugodę sądową w dniu 20 grudnia 2016r. pozwany zobowiązał się również do wypłacenia powódce odszkodowania w wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia tytułem odszkodowania za rozwiązanie przez nią umowy o pracę. W tym świetle nie zasługują na wiarę zeznania D. D. i świadków, że powódka zmieniła zdanie i zgadzała się na rozwiązanie stosunku pracy za porozumieniem stron. Świadek M. C. zeznała przy tym, że powódka usłyszawszy propozycję D. D. okazała zawahanie.

Nie można więc przyjąć, że była pewna tego co robi i przekonana do propozycji drugiej strony w zakresie skutków ewentualnej zmiany swojej decyzji.

Mimo takiej oceny materiału dowodowego Sąd Rejonowy stwierdził jednak, że roszczenie powódki nie mogło zostać uwzględnione, gdyż zostało wniesione z przekroczeniem terminu, o którym mowa w art.97§2¹ kp. Kwestionowane przez powódkę świadectwo pracy pozwany wystawił w dniu 2 listopada 2016r. Powódka przyznała, że pismo pracodawcy z odmową sprostowania jej świadectwa pracy otrzymała w dniu 17 listopada 2016r. i w tamtym czasie żadnych innych pism od pozwanego nie otrzymywała. Jest to zgodne z potwierdzeniem nadania przesyłki i jej odbioru załączonym do akt sprawy przez pracodawcę. Od tego momentu powódka miała więc 7 dni na złożenie do sądu pozwu o sprostowanie świadectwa pracy. Pozew wniosła osobiście dopiero w dniu 28 listopada 2016r., a więc 11-go dnia od otrzymania pisma pracodawcy informującego ją o negatywnym załatwieniu wniosku o sprostowanie świadectwa pracy. Swojego opóźnienia powódka w żaden sposób nie usprawiedliwiła i nie domagała się przywrócenia terminu do wniesienia powództwa. Pozew jest więc spóźniony i jako taki podlegał oddaleniu. Sąd Rejonowy zauważył, że terminy przewidziane w art.97§2¹ kp są terminami prawa materialnego i w sytuacji, gdy pozew został wniesiony po upływie terminów określonych w tym przepisie, a terminów tych nie przywrócono pozew podlega oddaleniu. Samo wniesienie powództwa o sprostowanie świadectwa pracy nie może być natomiast potraktowane jako wniosek o przywrócenie terminu (wyrok Sądu Najwyższego z 5 lutego 2002 r., I PKN 845/00, OSNP 2004, nr 3, poz. 46).

Z przedstawionych względów Sąd Rejonowy orzekł, jak w wyroku.

Od powyższego wyroku apelację złożyła powódka I. Z. zaskarżając go w całości i zarzucając mu:

1. naruszenie prawa procesowego ,tj. art.5 kpc wskutek zaniechania przez Sąd pouczenia strony o czynności procesowej (uzasadnienie wniosku o przywrócenie terminu) w sytuacji, gdy z okoliczności sprawy wynika, że strona nie wiedziała, iż może przedsięwziąć określoną czynność procesową, co miało bezpośredni wpływ na treść orzeczenia poprzez oddalenie powództwa jako wytoczonego po upływie terminu, a czego konsekwencją było również
2. naruszenie przepisów prawa materialnego – art.264 i art.265§1 i 2 kp poprzez niewłaściwe zastosowanie i przyjęcie, że przekroczenie terminu do wniesienia odwołania od odmowy sprostowania świadectwa pracy nastąpiło z winy powódki i nie ma podstaw do przywrócenia terminu w sytuacji, gdy wzgląd w materiał sprawy oraz 3-dniowe uchybienie terminu prowadzi do odmiennych wniosków.

Wskazując na powyższe powódka wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów wg norm prawem przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powódki okazała się uzasadniona i skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku.

Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd doszedł do przekonania, że Sąd Okręgowy przeprowadził wnikliwe i wszechstronne postępowanie dowodowe w kierunku ustalenia, czy roszczenie powódki o sprostowanie świadectwa pracy zasługuje na uwzględnienie i prawidłowo ocenił, że powództwo zasługiwało na uwzględnienie, gdyż tryb rozwiązania stosunku pracy i podstawa prawna tego rozwiązania wskazane przez pozwanego w świadectwie pracy nie odpowiadały rzeczywistemu trybowi i podstawie prawnej ustania stosunku pracy. W tym zakresie Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne i ocenę prawną przedstawione przez Sąd Rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku. Jednakże mimo prawidłowych ustaleń i oceny materialnoprawnej roszczenia powódki Sąd Rejonowy nieprawidłowo ocenił, że roszczenie to nie może być uwzględnione z powodu przekroczenia terminu na wystąpienie z takim roszczeniem. Bez wątplenia terminy przewidziane w art.97§2¹ kp są terminami prawa materialnego i ich przekroczenie skutkuje oddaleniem powództwa, chyba że zaistnieje sytuacja, o której mowa w art.265§1 kp. W przepisie tym ustawodawca postanowił, że jeżeli pracownik nie dokonał – bez swojej winy – w terminie czynności, o których mowa w art.97§2¹ kp, sąd pracy na jego wniosek postanowi przywrócenie uchybionego terminu.

W przekonaniu Sądu Okręgowego zasadny okazał się zarzut powódki, że Sąd Rejonowy mimo ustalenia, iż roszczenie powódki co do zasady miało szanse powodzenia, niezasadnie uznał, że nie zachodzą podstawy do przywrócenia terminu na zgłoszenie roszczenia o sprostowanie świadectwa pracy, a to dlatego, że powódka takiego wniosku nie zgłosiła, a po drugie dlatego, że nie usprawiedliwiła przyczyny uchybienia terminu. W doktrynie i orzecznictwie przyjmuje się, że wniosek o przywrócenie terminu, o którym mowa w art.265 kp może być złożony w dowolnej formie i uprawnione jest stwierdzenie, że sam fakt wniesienia pozwu po upływie ustawowego terminu zawiera w sobie wniosek o przywrócenie terminu. Skoro bowiem pracownik podejmuje aktywność procesową – występuje z określonym roszczeniem to nie sposób uznać, że jednocześnie nie wnosi o przywrócenie terminu do wniesienia roszczenia. Dotyczy to w szczególności sytuacji, w której pracownik działa w procesie samodzielnie. Zgłoszenie wniosku o przywrócenie terminu wymaga wykazania przez pracownika przyczyn uchybienia terminu i braku winy w zaistnieniu takiej sytuacji. W tym miejscu wskazać należy, że powódka trafnie podniosła, iż Sąd Rejonowy ustalając, że przekroczyła ona termin na wystąpienie z roszczeniem o sprostowanie świadectwa pracy, winien wezwać ją do wykazania przyczyn tego stanu, ale tego zaniechał – mimo iż prowadził obszerne postępowanie dowodowe na okoliczność zasadności roszczenia, co skutkowało tym, że zasadniczo słuszne roszczenie podlegało oddaleniu. W tych okolicznościach Sąd Okręgowy w drodze uzupełniającego przesłuchania powódki ustalił, że przekroczenie terminu na wystąpienie z roszczeniem o sprostowanie świadectwa pracy nastąpiło bez winy powódki przez co zasadne było przywrócenie terminu na wniesienie takiego roszczenia. Powódka wskazała, że uchybiła terminu na skutek błędnego założenia, że termin 7 dni dotyczy dni roboczych i dlatego obliczając termin wyliczyła dni wolne od pracy. Takie działanie powódki było nieprawidłowe, ale biorąc pod uwagę brak wykształcenia prawniczego powódki i bardzo nieznaczne przekroczenie terminu, a także całokształt okoliczności sprawy, w tym fakt, że w równoległe wniesionej sprawie IV P 318/16 pozwany - w zawartej ugodzie – zobowiązał się do zapłaty na rzecz powódki odszkodowania z tytułu rozwiązania umowy o pracę przez powódkę bez wypowiedzenia, Sąd Okręgowy stwierdził, że zachodzą podstawy do przywrócenia powódce terminu na wystąpienie z roszczeniem o sprostowanie świadectwa pracy.

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd Okręgowy na podstawie art.386§1 kpc zmienił zaskarżony wyrok i orzekł o obowiązku pozwanego sprostowania świadectwa pracy z 2 listopada 2016r. co do trybu i podstawy prawnej rozwiązania stosunku pracy wiążącego powódkę z pozwanym – pkt I wyroku.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z wynikiem sprawy i na podstawie art.98§1 kpc obciążył pozwanego obowiązkiem zwrotu powódce kwoty 30 złotych stanowiącej równowartość uiszczonej opłaty od apelacji.